

ՊԻԻԼՈՎ ԻՇԽԱՆ ԳԵՐՄԱՆ ԿԱՅ
ՍԵՐ ՄՕՏ.— ՊԵՐԼԻՆԷ ՆԿՈՒՆԵԱՐԸ Կ
ԲՐԷՆ ՆՈՒԷ ՖՐԱՅԷ ԲՐԵՆԷ ԾԳՍ. 1
ԹՈՒՂ.— ՎԱՐՆԱԿԱՆԸ ՎԱՂԸ ԿԱՅՆ

Լիմայն կը հեռագրեն Սըն-
կրակը Բաթմայն դէպ ի հիւսիս
խաղայ և տակաւին մարտը չէ,
տունին խորտակուեցան, և ամէն
առաւել կամ նուազ շէտտեցեալ
ընկարական լուսաւորութիւնը խա-
տեցեալ: Բնդհանրաւ անհասարկ
տիրէ: Նառն ընտանիքինը քա-
ղաութիւնս: Սանթիաթը և

ևս կործանած է :
 Քրիի ի կործանման Գիտի,
 Պոռնիստ Ալլա է կը հեռագրեն
 — Ստոյա և Ստոյա Ռոգա տէ և
 տէս Քրիի զիւղերը երկր
 կործանեցան : Շատ մարդիկ մ
 մեծ վախ կա որ Քրիի մնացե
 լան հետ մալն հաղորդակցութի
 ուս է :

Հ. —
Ան-
րթէն
ն, և
մա-
խըղ-

ղէն իսկ պատրաստ պիտի ըլլ-
և ծաղկեալ դերը կառարեղու-
իբուն հարաւի ղշխոյ, ինչպէս
Յարանչիօքօ իրբն ինչպիսի
կատարէր և պիտի կատարէ
իբրեւ միութեան կեդրոն այն-
ընդարձակ ճամբաներուն, որո-
ւնքէն Արեւմուտք, Արեւմտե-
սեւեք կը յանդէն

Քաղաքը կոչուտ ընդարձակ
կեդրոնին մէջ կը բարձրանայ
Սանթիս Լուսիս, բարձրը եւ կը
ուսած պորփուրէն մայու մը կը
դէպիկ հարաւորէն ծննդաւոր
Քիթակցիներուն սիրական ձեռն
ըր կիսամշտն է, լաւն եւ երկու
ուսով մը, ամէն խրիտն ին
աւելուն Սանթիսիոյն քուր ըն
շրջանակները, գեղեցիկ այլիս
սարսափելի ամանուրէր, երաշխ
նը կը նշուէ, կառնեցիկ կը կեն
նակի ճանաչողիներուն մէջ, Կն
ամի աստիճան հանգրատութեմ
շարժի ու հաղարարները կը
խելի երաշխութիւնը:

[illegible]

պարզապես անտես պիտի չլինի զգրագրվող մե շաղթը: Հանրաժողովը պիտի ընթերցի երբեք կարօտ բառերն զի նշանակութիւնը տրուի: Այն մակերևութին զտաւաստօրէն չենք պիտի ներկայանան ապա-
 ճանք որ բարիկեցիկներն հիմա ուրիշ ընտիրքի արձանագրութիւն չաղով որ կարօտ ու չբարձր խելն է. մասնաւանդ որ վկայակ մարմին մըն է զմտնութիւնը:

— 2 —

ԻԳՄՈՒՐԻ ՀԱՅՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

ան բազմ-
հարկա-
դէպքը
տարների
ժամին
ան ոյժի
հակուրդ-
գրագէտ, շատ ցանցաւոր
Իդրիրի վարժարանին մի-
պիտի արուի լեզուաբան
մը դպրոցէն ելլելէ ետք
ըլլայ անխաւ գրիչ, կա-
տակ, հայր, գաղղ, -
գեմը. և կամ յուշարէն
Մեարդոսան վարժարան
1200 ոսկիի անխաւ գր-

ԵՐԴԵՍԼՅՈՒՆԻ նորընտիր ղապա: Էմանուէլ վրդ. Պատրիարքական հրամանին Օգո. Յին Ժամաներ է եր դովուրդը քերմագին ընդ ըրեր է:

ԱՅՆՈՒՄ
Բ. ԱԻՆՏԻՍԵԱՆ Թ.
1906 Օգոստ. 7 Սկիւտա

[illegible]

ՀԱՐԱՐՈՒՄ ԵՎ ԶԱՐԳՈՒՄ

ԱՅՈՐ ՔԱՂԱՍԱՆԵՐ

ՊԵՏԵ Ե ՈՐ ԿԱՐԳՈՒՄ

Այն անկողնակալ և չեզոք ուղղութիւնը, որով կ'ընթանայ Մանգուսի իր արդի շրջանին մէջ, քաջակերտութիւն կուտայ մերի գրադրելու քաճանայից կրկնամտման խնայող և ասպնջականութիւն անկախութեան թերթին թանկ սխեմայներուն մէջ:

Կուտակման և աշխարհական դասերէն բազում անհատ որ անձինք ժամանակէ մը ի վեր իրենց թերթ ու դէմ կարծիքները յայտնեցին ու կը յայտնեն օրուան այս հրատապ խնդրոյն առթիւ: մէկ քանի քաճանայներ ալ երկչոտ քայլերով խնդրոյն եզերքներուն վրայ դեղերեցան: Սակայն և ո՛ր մէկ քաճանայ կորովը ունեցաւ պաշտպանելու խղիւղաբուն զայն մը, որ իր դասակարգին համար աւագ կենսականութիւն ունէր: Մենք, այնպէս կը կարծենք որ, առաջինն ենք քայլադրուողն արդար թէ այլիցեւայ խնայողներ ՊԵՏԵ Ե ԽԵՐԱՐՈՒՄ ունեցան կրկին ամուսնանալու:

Գիտե՛նք որ այս ստղերը մեր անձին շուրջ աշխարհ ենթադրութիւնները պիտի չերկրէ տան: Ունեցէ՛ք «երեցկին ունեւոր» ուղիդ այրի քաճանայ մը» պիտի ըսեն: Ուրիշներ «Անքարայ անաւորեալ մը» պիտի վճեն: Եւ դեռ ինչեր... Մենք առանց կուտ մը իսկ տալու այդ կարգի քանակէ ենթադրութեանց, չենք վարանիր ստորագրելու ներքայ յօդուածը, քանի որ խղիւղ ու դատարկութեամբ համոզուած ենք որ Երեւանի իրական չանն է որ կը ջատագործելը իր երեւանական պատշաճեան մը:

Ըսինք թէ ունեցէ՛ք պիտի կատարեն մեր բարոյական վրայ: Ինչ է սակայն, քաղաւ յեղեղուած ու շատ քիչ հասկացած սա բարոյական քաղաքը: — Բարոյականը, մեր ըմբռնումով, հոգեկան չանոյ կարողութիւն մըն է, որով մարդ կը պայքարի իր ֆիզիքական «ես»-ին մերտակամ կերպերուն դէմ:

Այն անձինք, որոնք զարգացուցած են իրենց հոգեւոր և կարողութիւնը դիւրաւ կը յաղթեն մարմնական ապօրինի ցանկութեանց ու կը կոչուին բարոյաւոր անձ:

Որ բարոյաւոր կրնայ ազատ, մարմնական կամ ապօրինի կրնայ մարդկային բնական ցանկութիւնը հանգէպ օրինակ որ ամուսնութեան, զոր Երեւանի իսկ նուիրագործած է «պատուական է ամուսնութիւն և սուրբ են անկողինը սոցա» վճռական խոցումը:

Միայն մը, հոգի մը որ քաճա՛ն որ պայքարներ ունի մերթիք, այնքան կը տիրապետայ իր պարտաւորութեանց կրօնաւորին մէջ: Ինչո՞ւ ուրիշն, անտեղի անպէս ու հակաբնական պայքարներ ստեղծենք իր երկրորդին կործանող դժբախտ քաճանայի մը, որ ունի արդէն իր ուսմանը վրայ սքեմին բաշտակային պատասխանատուութիւնները, յաճախ ալ մէկէ մեկի ճշգրիտ որբերու խնամքի հոգեբով խնդրուած: Եթէ կ'ուզենք քաճանայական սքեմին արժանիքը բարձրացնել, ջանալու ենք հոգեւոր նիւթական կամ ֆիզիքական կողմերը փորձանք և ո՛չ թէ նորանոր դժուարութիւններ յարուցանել: Աւարկութիւն թերեւ թէ, «նիւթական բարկեղ» վիճակը հոգեկան կողմին համար խաղ մը ընել հոգեկան անկողնութիւն կը նշանակուի: Ո՛ր, ո՛ր, սխալ է այդ տարբերութիւնը: Հոգեկան կեանքը դաւանիլ, «նիւթ» ու գրկել ճշմաների նիւթական «նախ» անտեսել: Ապա թէ ոչ անձաւորութիւնը ոճի մը նկատուելու է: Մեր մարմնը նուիրական անտեղ մըն է մուրի նախախնամութենէն: Քանի պա-

հել, ինքնաւոր, հոգալ մեր պարտաւորութիւններն են: «Ո՞վ որ կեանքը չարիքը արժանի չէ կենսաւ մարդկային ընկերութեան մէջ» Այս այսպէս է: Յիսուս ճշման կեանքը չքաջակերտելու հարանակց հանդէսները իր ներկայութեամբ պատուեց, իր անձնաբերութեան վարդապետութիւնը միայ թող չմոխիր: Այո՛, պիտի քաճանայնեք ֆիզիքական «ես»-ը երբ հոգեկան «ես»-ը զէմ անօրէն պայքար մը մղէ: Հոգին պիտի գերադասենք, քայլ մարմինը չպիտի անտեսենք: Այս է Քրիստոսի վարդապետութեան կուտանք: Քանի որ ամուսնութիւնը բնական պէտք մըն է և հոգեկան «ես»-ի դէմ երբեք մերանալու մը չէ, ուրիշն շատ վայելուչ է որ քաճանայներն ալ դուրի չման երկրորդ ամուսնութեան սուրբ, բնական և օրինաւոր վայելքներն:

Տեղեկութիւն կազմակերպութեան մէջ ամէն թան կը բարեփոխուի, տարրն է անփոփոխ չիւր: Այսօրուան աղբիւրի պէտքի բեկոր մը, վաղը վաղից կարմիր թերթիկ մը ձեռով կը ներկայանայ: Նոյնպէս բոլոր գիտներն ու գիտութիւնները շարունակ զարգացումով են ու պիտի ըլլան որպէս անն որ աշխարհ գոյութիւն ունենայ: Միայն մէկ քանի կայ իր կատարելութեան հասած, այն է Քրիստոսի քաղաքը: Բարոյականը, Քանի զարգացող շարք մը կը բաժնի գնդը աշխարհի թատերգութեան փերանաճար Դերասանակներն: Երբեք անկէ անկէ տալին չէ՛ կեանքը բարոյաւոր մը որ արտասանած ըլլայ այնպիսի բարոյական սիւղերունք մը, զոր Քրիստոս իր Աւետարանով հոգեկան չըլլայ: Ուսումը մեր առանց դպրելու մեր երեւանական դասարանութեան — որովհետեւ Աւետարանին կը ըլլային — պէտք է որ քիչ մը ազատախոս ըլլան կրօնական կայք մը երկրորդական բարեփոխութեանց մասին: Այսօր քաճանայներու կրկնամտմանութիւնը ընդունելու ենք վաղն ալ ուրիշ օգտակար բարեփոխում մը իրազեկու ենք: Մեր Երեւանի Ս. Լուսաւորչի օրով ինչ որ էր նոյնը չմնայ, Բազում Ս. Հայրապետներ անասկ տեսակ կարգեր կանոններ հաստատեցին առանց անարգած կամ անպատուած ըլլալու: Աւետարանի, Մեր ժամանակին մէջ հոգիի փրկութեան հետ անկողնութիւն լուսնեղ խնդիրներու նկատմամբ երբ բարեփոխութեան ջատագործ կը հանդիսանանք, երբեք ուսուցող յարգած չենք ըլլալ մեր Երանաշնորհ Հայրապետները: Անոնք իրենց ժամանակին պահանջներուն համաձայն շարեցան: Միկողեցին շանքը պատպանելէ չարգելեցան: Յարգելիք անոնց յիշատակը, պատկառելիք անոնց անուններուն յիշատակութեանը առիւթ, սակայն կարծենք որ անոնց կարգադրութիւնները Աստուածային պատգամներու և Աւետարանական սիւղերուցներու պէս անձեռնընթելի են:

Բարեփոխ երէց մը անդամար կը նկատէ «Տէր Հայր»-ը մը իր հոգեւոր «պատկառելի» հետ ամուսնական կենսական խնդիրները: Ինչո՞ւ յիշարան, Քանի որ հոգեւոր հայր մը չկրնար կնոյ մը ձեռքը բռնել իր դասակը նկատուելու համար, ուրիշ, Տէր եղբայր, քաճանայի գաւառ մըն ալ պէտք չէ՛ որ իր հոգեւոր եղբայրներուն կամ զոյրերուն հետ աւուսնանայ: 2Զ մը որ բոլոր հայրերն ենք իրենց հոգեւոր քաճանայի մը այս վերջին մանջ գաւառին հոգեւոր զոյրերն են: Զաւակի հետ ամուսնանալու չափ պէտքի չէ՛ նաեւ եղբոր կամ քրոջ հետ ամուսնանալը:

Մեր երանաշնորհ Հայրապետները կը կրկնամտմանութիւնը արդիւնք են, այս պարագան չէ՛ որ նկատուի առած են — այս է մեր կարծիքը, եթէ այդպէս ըլլալ կ'ալ պիտի սահմանէին որ ամուսնանինք քաճանայ ձեռնադրուին և կամ քաճանայի դասակներ անպատուած օ-

տարներու հետ ամուսնանալու կնքեն — այլ իրենց հոգեկան վերացումներուն մէջ քաճանայներ ամուսնական հետաւորութիւններէն գերծ տեսնելու ուզած են:

Տաճառ վարդապետ կը գալիքակից քաճանայի մը կրկնամտմանութեան տեսարանին երեւանականութենէն: 2Զ, Հայր Սարգիս, չէ՛, առիւթ պահպանողական գալիքակիցութիւն մըն է: Բուն քաճանայիցեղ տեսարաններն են, չուստակ վարդապետներու երեւին պատուաւորի կանանց դասակներ ենթադրուելու, այրի քաճանայներու բողոքական ընտել զարդել հարկադրուելու, Աւագ Եւ ի «Ազգի» արարողութեան Աստուծուն յետոյ անկէն քաճանայի մը յոյն դիւցազնի մը գրկել հանգչելու լայիք տեսարանը, և այլն և այլն:

Մենք սիրալոյսով ուսումնասինք կանոնական ուխտերը ու առ պէ՛տք որ կը դժգոհինք: Այլ կը պիտենք, իր կրկնամտմանութեան պարագան դուրս ըլլայ աշխարհի հրամարելու ուխտերէն: Մենք կ'ուզենք տեսնել մեր կղեր, իր անհոգիութեանը մէջ, իր ուխտերուն և հաւատարմի կղեր մը, և ո՛ր աշխարհի հրամարելու ուխտած օսական բազում ստանարէն դուրս չընդուն դասակարգ մը:

ՄԱՐԿԱՍ ԲԵՆ. ՊԱՆԹՈՒՆԻԱՆ

ԿԵՆՏՐՈՆԱԿԱՆ ՀԱՐԵՍ ԵՐ

ԶՈՒՄԱՐԸ ԹԵ ԽՈՒՈՒՐԸ

ԼՈՒՐԸ ԹԵ ԽԵՐԱՍԱՆԵՐ

Գաւառական շատ մը գիւղերու և նոյն իսկ քաղաքներու մէջ զարգացող աշակերտները հանդէպ ուսուցչին չեն այնքան համարձակ, որքան են մեծ քաղաքներու վարժարանաց աշակերտները: Այս վիճակը որ աշակերտներու ընտանեկան շրջանակի մէջ վայելած համարձակութեան սահմանին կամ հոն իրեն տրուած կրթութեան աստիճանին կը համապատասխանէ, բնական արդիւնք է նաև ուսուցչին զարգացող յարկին տակ աշակերտներու հետ ունեցած վարժարանի:

Աշակերտն ո՞վ է որ ուսուցչին հարցում պիտի ուղղէ, իր կարծիքը համարձակութեան պիտի յայտնէ, ի հարկին իր իրաւունքը պիտի պատկանէ: Նոյն իսկ օրինաւորութեան աստիճանին մէջ, մէկ խօսքով առանց երկիւղի պիտի դիմէ համարձակ և գործարթեն, իբր ծնող կամ եղբայր իրաւունքը հարցնելու: Կամ անկէ հրաժարել առնելու, իր հոգեկան վիճակն ու զրոյցունները յայտնելու և երբեմն նոյն իսկ լիճակու աշխարհի հետ արդէն բաւական դարձագրած և դասախոսական մը է:

Այս աստիճան իրաւունքներուն, արտաւորութեան և անձնաբերական համարձակութեան ներքին է միջին աշակերտին համար, որ եկած է քան սորվելու, և պէտք է որ անխօս անբարբառ ամօթխած ու պատկառ, հլու և խոնարհ մնայ մնայ ուսուցչին առիւթ, անոր խօսքերը երկնային պատգամներ նկատուի, հրապոյ մը ըլլայ անոր պերճախօսութեան և քանադասական լեզուին վրայ, և խորին յարգանքի ու պաշտանքի շնորհ վերաբերում մը ունենալ: Միայն անոր մէջ մի անկողնին ու հրամանին լրջութեան հանդէպ: Այսպէս կը մտածեն գուցէ գաւառական դպրոցներու ուսուցչները, ըլլան անոնք նորերն, ըլլան հիններն:

Եւ ո՞ր ուսուցչին է այն որ թոյլ կուտայ աշակերտին համարձակութեան իր ժողովի և աշակերտին Ժողովին ալ անտես կ'ընէ, ինք կը խօսի իր հայր կամ եղբայր անուշ և անպաշտ լեզուով և աշակերտին ալ խօսիլ կուտայ այնպէ՛ս ինչպէս կը խօսի ան անորաբար հօրը կամ ընկերին հետ թէ՛ ուսուցչի քաղաքավարութեան աստիճանը դուրս ելնելու:

Ասանկ ուսուցչութիւն կ'ըլլայ, ա-

շակերտները չիտանել, ապականել, ստանալ, իբր ու անասակ դարձնել չէ՛ միթէ՛. ալ ինչ յարգանք ու անխնայանք կը սպասուի աշակերտութենէն, ու վճռել թէ անդիտակ և անարժան է իր կողման այսպիսի ուսուցչի մը որ աշակերտներու հետ այս աստիճան ընտանեղ կը վարուի, և ասիկա շատերու կողմէն ապկարութիւն կը մեկնուի և կամ տարեկան գումարին մը հետ տեսական պատշաճ վարութիւն մը ապահովելու միջոց կը նկատուի:

Ան հոյն իսկ այս կէտերուն վրայ է որ անհամաձայնութիւնը կը տիրէ ուսուցչին ընդմէջ:

Անոնք որ նեղսիրտ դիւրագրած կամ դիւրագրելու են, յեղեղուկ և խուսափող ընթացք մը կը բռնեն դասարանին մէջ իրենց աշակերտներուն դէմ, կը ներանայ, կը բարկանան, թոյլ չեն տար որ աշակերտները քիչ մը առելի համարձակ ըլլան, պղտիկ ցոյցէ մը խօսելու կը վերաբերուին և մեծ ձանձրոյթ դժգոյր վարկենալ առաջ գրենք: Տնտրող դասաւարտը միջնորդը իր քայլերով կը ներքին Այսպիսիները իրենց այս թերութիւնը կը ջանան զօրարել խեղճ աշակերտները ամբաստանելով իրոք ծող, անկարգ և խեղ, և կը գոչեն: «Յիսուսութեամբ վարուիլ պէտք է» իսկ աշակերտները կ'ըսեն. «Ո՞ր դասատուն շատ խիստ է, շատ կը վախենք իրէն», լայն չենք ալ սիրեր:

Իսկ անոնք որ պէտք եղածին չափ աղբիւրի չեն, անոնք որ անխորճ և մեթոտ զուրկ չեն, անոնք որ կէս զարգացած են, դիւրին է երեւակայել թէ ինչ պատիւ հարգանքի ի գործ կը դնեն, իբր դասարան կը մտնեն, որ չափ կը խառնուին, կ'արտօնեն, կը չափեն, կը չաղբորթնեն, կը կատակեն, կ'առական, կ'առական: Եւ այսպիսիներն իրենց ընթացքը արդարացին իր համար կ'ըսեն: — «Ես երբեք, հաճելի և զրօքեղեցի ընտելի պէտք է»:

Հիմա լսենք աշակերտները, տեսնենք անոնք ինչ կ'ըսեն: Անոնք որ ուսման ճանալը տարւելն չեն ստան, անոնք որ իրենց օգուտը ամէն բանէ վեր դասել չեն ուսած, անոնք որ դեռ խաղի ու զրօքեղեցի կը սիրեն, անոնք որ լայն չհասկցած և ու հեռեւաբար չիտուած դասէն առելի դաստիարակ անձներ կը զարկին, պիտի բռնեն անաւարակ: «Ի՞նչ անուշ կը խօսի մեր դասատուն, չափար կը թափի թեւաւն, ինչ աղտուր բանքը կը պատմէ մեզի, դաս չարցնենք, լայն դասէն առելի կը հետաքրքրէ մեզ»:

Գալով այն ուսուցչին որ կարգէ է, փորձաւոր և մէթոտաւոր, լուրջ և խղճամոր, երբ դասարան կը մտնէ, ինչ թէ ինչ է իր պատշաճ ու կուտը, ինչ պիտի դասախօսէ և ինչպէս, ս-րովհետեւ նախապէս պատրաստուած է: Միայն իր պարտականութեան վրայ կը մտածէ և իր միակ ձգտումն է զայն օգտակարանել ի գործ դնել: Այսպէս է, հոգած ու ուշադիր: Գիտէ յարգել աշակերտին պատշաճաւոր համարձակութիւնը, կը ջանայ յաջեցնել անոր հետաքրքրութիւնը, երբեք չյող-նիւր և չնդգոյր, ո՛ր ձանձրոյթ կ'զգայ և ո՛ր ժամին աւարտիլը, ո՛ր խոստովութեան վրայ կը խորհի և ո՛ր կողմը դաշնակու պէտքուն վրայ: Ինչ չանցե՛ծեր անխիթը գանձելը իրեն անարժան պայման ի գործ դնելու, այլ գոյան ընթացքին մէջ, երբ պատշաճութիւնը ինքնին ներկայանայ, խոնարհութեան և չափաւորութեան մասանանք սրած: Կարծենք և կ'արդէն, Աշակերտը որ խելամուտ և ի փորձ ի շատէ իր օգուտի գիտակ, ուսման ատակ և ճաշակին տեղեակ, կը փարի դասին և դասատունին, կը սիրէ ուսուցչը և ուսուցչից, կը յարգէ կրթական կանոն ու օրէնք և իր դասախոսականը: Եւ այս

ո՛ր բռնութեամբ կ'ըլլայ և ո՛ր ալ թոյլատուութեամբ, այլ օգտակար ըլլալու միակ ու միակ տրամաբարութեամբ:

Հետեւութիւն. — Ուսուցչին թոյլ իրարու յանցանք չգտնեն, զիրար չը թնամարտեն և իրարու ընթացք չըսապարտեն, որովհետեւ մէկուն չուենցած թերութիւնը միւրին վրայ կը գտնուի անպատշաճ, այսինքն ամէնք ալ թերութիւնէն ազատ չեն, հարկաւ բացառութիւնները յարգելի են: Ամէն ուսն շարժ, մասնաւոր աշակերտներուն օգուտը՝ զոր ամէն անձնական գումար հաշիւներէ ու նկատուներէ շատ առելի բարձր բռնել պէտք է, կը գտնանք որ միեւնոյն յարկի տակ պայտու վարող ուսուցչի և դասախոսակ համբարանութիւն և ներդաստակութիւն ունենան միմեանց հետ: Ամէնէն յոյր, դասախոսակի ու մասնախոսակ, անմաստ ու ալանդակ տիրուր բանն այն է որ միեւնոյն կրթական յարկի պատշաճանքը զիրար չեն համար, անմաստ և քառ կամ կը գործեն, և իրարու հակառակ ընթացք կը բռնեն:

Ուսուցչին թո՛ղ իրենց պատիւը համարեն աշակերտներէն ունեցող դասատու, չափազանց համարանք և աչքը, ո՛ր ալ պարտաւ և հախախտեալ անոնց հակակեր և ապրաքաղ վարմունքը երկուքն ալ կրնան պատահիլ կեղծ գիտելիներու և վաղանցիկ պատւարութեան տակ: Եթէ աշակերտին հարցով թէ ո՞ր ուսուցչի իրեն առելի պիտի է, նա անշուշտ պիտի պատասխանէ՝ Եթէ դաստիարակ չէ զարգացած. — ան որ անուշ կը խօսի, խիստ չվարուի, երեսին կը խնայ և կը խնայցնէ, կը չափ կը թնամաճալը, զուարթաստ է եւ: Եւ ուսուցչի իր լուր այս ներդրակներին կը ստեղծ, իսկ եթէ աշակերտին դաստիարակ զարգացած է, պիտի պատասխանէ: — ան որ խառնապանած և ի կարգապահ, որ լայն դաս կուտայ և շատ բան կը սովորեն, Աւետի թո՛ղ իրաւաւոր որ իր խելամուտ և ճշմարիտ գովեստը աշակերտին բերին մէջ չիտուէ, ալ իր լուրը հիմա հանդարտութեան և պարտուց կատարան գիտակցութեան մէջ:

Եթէ ինչ հարցնեն, եւ բոլոր սրբոտով և հոգով պիտի փախալէ իր եթէ կարելի էր, ամէն դասախոսի աշակերտները դիտակցող ըլլալով իրենց ճշմարիտ բարւոյն և օգուտի, կարող ըլլային ճանչնալ ամէն բանէ առաջ իրենց ուսուցչին և խառնութեան ու չարապետութեան անոնց յանդուգն ու պատրու ձեւերն, և երբ ուսուցչի զանգը դուրս նիւթերով զիրենց զգալ իրենց և զօրանալու ենք, լայիք և ապականիլ սիրալի վէպեր կարգար կամ կարգալիք իրենց և կամ մնալ պատմելով ժամանակ անցնելը, այն տեսն երեսին պատկառ: «Անոնք հոս դաս առնելու եկած ենք, դաս սուր մեզի, պարտականութիւնը կատարէ, մեր ժամերը սուղ են, և ինչ ուսուցչի պահով եւ որ ապիկա բնութեայ յօդարութիւնն ու համարձակութիւնը ունեցող կամ գէշ մտօրէնութեան և նոյն իսկ զնախարարութեան բողոքող գրեթէ մէկ աշակերտ ալ չպիտի գտնուի, և ո՛ր ալ տօրէն կամ հոգաբարձութիւն պիտի կրնայ խոստովութեան ու կողմը ինչո՞ք, և աշակերտները փրկել անոր կործանարար և աղէտակից զեղծումներէ: Եստի խօսք միայն և միայն ուսուցչին երկու կողմէն իրենց գրեթէ որ օգտակար ըլլալու և յաջողութեան և իր միակ ձգտումն է զայն օգտակարանել ի գործ դնել: Այսպէս է, հոգած ու ուշադիր: Գիտէ յարգել աշակերտին պատշաճաւոր համարձակութիւնը, կը ջանայ յաջեցնել անոր հետաքրքրութիւնը, երբեք չյող-նիւր և չնդգոյր, ո՛ր ձանձրոյթ կ'զգայ և ո՛ր ժամին աւարտիլը, ո՛ր խոստովութեան վրայ կը խորհի և ո՛ր կողմը դաշնակու պէտքուն վրայ: Ինչ չանցե՛ծեր անխիթը գանձելը իրեն անարժան պայման ի գործ դնելու, այլ գոյան ընթացքին մէջ, երբ պատշաճութիւնը ինքնին ներկայանայ, խոնարհութեան և չափաւորութեան մասանանք սրած: Կարծենք և կ'արդէն, Աշակերտը որ խելամուտ և ի փորձ ի շատէ իր օգուտի գիտակ, ուսման ատակ և ճաշակին տեղեակ, կը փարի դասին և դասատունին, կը սիրէ ուսուցչը և ուսուցչից, կը յարգէ կրթական կանոն ու օրէնք և իր դասախոսականը: Եւ այս

դաս տալու և դասախոսականը, մէկ խօսքով օգտակար ըլլալու համար. այս է միակ և նուիրական պարտականութիւնը:

Եւ եթէ հաճելի և զուարթ ըլլալու փախալը միայն զուստախոսականը սիրուցնէ ըզնի, և միեւնոյն նուիրական նպատակին ծառայէ, ոչ թէ ուսուցչին տղիւթութիւնը կամ ապկարութիւնը ծածկելու, չէ՛ երբեք խոսակ և արհամարհելի, ալ յանձնարարելի իսկ է: Հուսկ ուրիշ, ուսուցչի մը որ կը կրթէ, լայն կը բացատրէ դասերը, բան կը սովորեցնէ և օգտակար կ'ըլլայ, ան պէտք չունի երբեք տարտիւր և անուշիղ միջոցներ ի գործ դնելու յաջողութեան համար, ալ արդէն իր շուրջը կ'ստեղծ զարգացող և սիրուն միջոցներ մը աշակերտներու տաք և ոգեւորիչ շնորհ բարիամտութեամբ, և համակրեմբութեամբ զգործակցելով պատշաճութեամբ:

ՆԱԶԻԿԵՏ

ՀԱՄԱՅՆԱԿԱՆ ԲԵՆ. ԷՔՍԻԴԵՆԱՆ

ՏԱՐԵՐԻ ԱՆԵՐԱՐԻՆԻ ՆԵՐՈՒՄ

Նոր տպագրութեամբ ի լոյս եկած են, իր ծախսին 4, Պոլսի Սիւրբ-Եփրատի իսան Էֆրատի Փառաքանի իրաւունք և ի Կաթմաս Գործարանի իսան Սաքանան տպարանը: Գին 11, հատորին 3, Գ. ինք 5, Գ. ինք 5, Գ. ինք 5, Գ. ինք